

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. IX. szám 2020. szeptember

Ti is el akartok menni?

Mindig szívesen császkalok a gyugyi nem tartom Isten Fiának, csak egynek a pró-templomdombon akár kutyasétáltatás, akár féták, a nagy emberek közül. A Szentírásból csak olvasgatás, kikapcsolódás céljából. hozott érveim sorra lepattogtak róla, sőt vér-Amennyiben az időjárás engedi, az szemet kapva előbukkantak a klasszikus egy-„erővonalak” feletti padokon is elidőzőm, házellenes klisék a kezdetektől napjaink botmert vallom, amit egy arra kóborló mondott: ránykrónikájáig. Eszmecserénkre a médiavi-„ha gyógyító sugarak nincsenek is, a látvány szonyok értékelése tett pontot.

Egy alkalommal kis könyvecskémbe szankodtam a másfél órás potya idő miatt. Újra igazat adtam Kuminetz Géza, egykori professzorom aforizmájának: *Az egyház igazi ellenségei – a hitetlen megkereszteltek és a fanatikus megkereszteletlenek.*

Bemutatkozás nélkül, a dolgok közepébe vágva merengett a kápolna takarosságán, majd a párhuzamos világok elméletén át a kvantumfizikán, a vegyészetet is érintve eljutottunk a keresztes hadjáratokig és a napi politikáig. Az összefüggéstelen, mindent csak felvillantva tárgyaló „hablatyolásból” hamar levontam a következtetést: zavart elméje az oka a csapongásnak. Amikor újra a hit világára terelődött a szó, inkognitómat megőrizve próbáltam taposható ösvényt vágni vallási nézeteinek dzsungelében - sajnos hiába. *Megkereszteltek annak idején -mondta-, de Jézust*

felszínes, értékeket zagyváló világban elemi szükségünk a pontos információ, biztos hitismeret, tiszta forrásból tájékozódás: a komolyan vett iskolai (vagy digitális) hittan, a vásárnapi szentmise, az egyházi sajtó figyelemmel kísérése...

A lelki igényesség.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Kollár-Klemencz László

Mosolygó Krisztus

Lassan-lassan minden visszaállt, ahogy volt a háború előtt, de akkor ismét új emberek jöttek a faluba, akik csavarni akartak egyet a dolgokon, pedig már kezdett mindenki emberként élni, szegényebben, több fájdalommal, de boldogságot keresve, s imitt-amott már rá is akadva, mint azelőtt a békeidőben. Az idegeneket mindenki kerülgette, látták, ahogy motorral rendszerint először a kocsmá előtt állnak meg. Először odamentek minden alkalommal, de nem mentek be, az épület előtt rágyújtottak, vártak, nem beszéltek egymással sem, vagy úgy tűnt, lehet, halkan sugdolóztak valamit, vizslatták a falut, az látszott, a motor felé fordultak egymással szemben, úgy fújták arcukba a füstöt, de nem egymást nézték, hanem a falut, az utcákat, az elhaladó biciklist, lovas kocsit, ki megy a kocsmába, ki jön ki, volt, hogy órákat is ácsorogtak, bent, a kocsmában az emberek meg találgatták: kik lehetnek ezek, mit is akarnak? ... többen tudták, hivatalnokok, olyan ideiglenes hatóságok, lehet az is, kommunisták vagy mit tudom én, kicsodák, majd, ha bejönnek, megtudjuk, de nem jöttek be soha, a Poldi meg délben a kocsmából elindult haza ebédelni, a reggel óta meghívott jó néhány nagyfröccstől megéhezett, mindennap megéhezett az italtól, amúgy nem lenne éhes, azt mondja reggel nyolckor, mikor bejön, azzal kezdi: egy étvágygerjesztőt kérek! Az neki a Hubertus, de délig kell innia, mire tényleg megjön az étvágya, kilép a Poldi, odakurjantja a két hivatalnoknak: ebédidő! Menni kell enni, urak, mert kihűlnek a papírok... kihűlnek a papírok, ez hogyan jutott eszébe, nem tudja senki, a két férfi nem szólt, kapkodva felültek a motorra, egyik a vázra, másik beült az oldalkocsiba, és elrobogtak, mintha valahol tényleg kihűlnének a papírok. Később, már csak a városháza előtt látták az oldalkocsis motort, aztán a két férfi

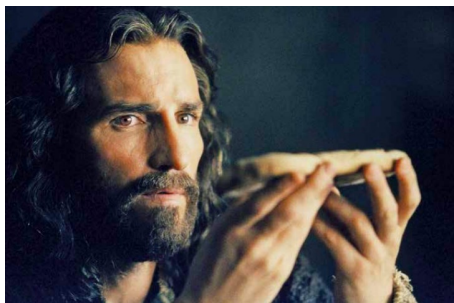

egy stráfkocsin jelent meg, egy köteg papírt lobogtatva mentek végig a falun, megálltak a gazdag birtokosok háza előtt a Fő utcában és a Szép utcában, összeszedték az öregeket, azt mondták, kulákok, és hogy velük kell menjenek, de mind olyan nyomorék öregember, menni nem tudtak, az első házba váratlanul léptek be, kora reggel volt, a gazdagok házában csak az öregek voltak otthon, a fiatalok vagy háborúban veszték el, vagy lágerekben, vagy munkatáborban, vagy kiköltöztek tanyára, a faluban egy másik házba, vagy meg sem születtek. Az öregek épp csak a konyhában kavargatták a tejet, bele száraz kenyeret aprítottak, s lassan, remegő kezekkel emelték szájukat, gyorsan benyomták a kanalakat a fog nélküli üregbe, s az édes tejben pépesre ázott kenyeret a szájpaddalukkal nyomták lenyelhetővé, ahogy kopogtattak az ajtójukon, azonnal abbahagyták, és a félhomályból a függönyözött konyhaajtó felé fordultak, ismerték ezt a kopogást, olyan kopogás, ami szemtelenül kikéri magának, hogy kopognia kell, nem várták meg bentől a választ, benyitottak nyomban, s felolvasták a papírjukon szereplő neveket, és felszólították az öregeket, azonnal menjenek velük. Nem lehetett tudni, mennyire hivatalos az intézkedés, a papírokba nem olvastak bele, az is lehet, hogy két öntevékeny hatósági szolga túlbuzgó akciója volt, kiszemelték maguknak a falut, hogy innen a kulákokat megrendszabályozzák, de semmi hivatalos parancs nem volt a háttérben. Hetek óta jártak a faluba, írták össze az embereket, listákat készítettek, úgy tűnt, mintha központi irányításra zajlik, felpakolták őket, és elvitték az összes idős embert, akit a gazdagabb házaknál találtak, és Dabas felé vették az irányt. A gyerekek épp iskolába igyekeztek, mikor meglátták az öregeket szállító kocsit, szaladtak utánuk, egészen a dabasi keresztségig, Rozi felkiabált: Marci bátya, Teri néne, hova mennek? - Nem tudjuk kislányom. A gyerekek meg csak nevetettek és szaladtak, hogy ilyenek ezek az öregek, hogy azt sem tudják hova mennek, a két férfi meg elől nem szólt semmit, csak szigorúan Dabas irányába, amerre az út haladt, arra néztek, az egyik nagyobb fiú odakiáltott a két férfinak:

(Folytatás a másik oldalon!)

- Merre viszik az öreget? Törődj a magad dolgával, mert odacsapok - felelte, meglengette az ostort a kezében, erre hátulról egy kő leverte a másik férfi kalapját, az felpattant, de ahogy felállt, meglódu-
tak a lovak, s a férfi az öregek közé esett, azok nem mertek hozzányúl-
ni, ott feküdt a kocsi pado-
zán az öregek lábai között,
a másik kezéből kiesett az
ostor, hátrafordult, hogy
segítsen neki feltápáskod-
ni, de akkor a bal kerékkel
az árokba hajtott, s ott
úgy, ahogy volt, megakadt
a kocsi. Épp a dabasi ke-
resztnél jártak, le kellett,
hogy szálljanak az öregek,
egymást

segítve
lebotor-
kálnak, és
azon
nyomban
leültek az
árokpart-
ra, a ke-

reszt alá, körülvéve a pléh-
krisztust, aminek valaki
mosolygó tekintetét fes-
tett, hogy itt soha nem ka-
nyarodott olyan szekér,
biciklis, gyalogos, akinek
ez feltűnt volna egyszer is,
de most az egyik öreg
megszólalt, nézzétek, mo-
solyog a Krisztus?

Tényleg, nem láttam így
Krisztust mosolyogni -
jöttek az elámuló hangok,
közben a két férfi szenve-
dett a lovakkal, az árokba
szorult kerékkel, össze-
vesztek, hogy ki irányítsa
a lovakat, ki tolja a kere-
ket, egyik sem akarta tolni,
a gyerekek a rét felől kissé
biztonsággal eltávolodva,
a friss virágok között ácsor-
ogva nézték a eseményt,

fűszál volt némelyik szájá-
ban, volt, aki megérintette
a másik kezét, vállát, és
továbbfutott fogócskára
csábítva, de fogócska nem
alakult ki, viszont egyik
sem segített a férfiaknak a
kocsit kitolni, de, talán egy
volt, az, amelyik a követ
dobta, de a legnagyobb fiú
rosszallóan odabiccentett
neki, hogy jöjjön el onnan,
az öregek meg sem moz-
dultak, el voltak foglalva
Krisztus mosolyával. A
végén a két férfinak vesze-
kedéssel és sok nyögéssel
sikerült kihozni a szekeret
a gödörből, ahogy a lovak-
nak sikerült megindulni,
azzal a lendülettel felug-
rottak a bakra, és meg sem

álltak,
nyomuk-
ban hideg
papírosok
szálltak a
réten, ott-
hagytak
öregeket,
gyereke-

ket, csapat-papot. A gye-
rekek meg szaladtak gyor-
san vissza a kocsmába a
felnőttekért, jöjjenek, mert
szegény öregek ott ülnek
az árokparton. A falu, Pol-
divál az élen, annyi sze-
kérral vonult ki, hogy
majd minden öregre jutott
egy, és csendben visszavít-
ték őket a házaikba.

*(Részlet a szerző Öreg
banda-erős asszonyok cí-
mű készülő regényéből,
amely a Magvető Kiadó-
nál fog megjelenni.)*

*Átvétel a jezsuiták Szív
újságától. A szerk.)*

11 BEFEJEZETLEN MON- DAT PÁROK SZÁMÁRA

*Dobrai Zoltán mentálhigiénés szakem-
ber és mediátor – a 777 vendégszerzője
– legújabb írásában 11 egyszerűnek
tűnő, de talán mégsem annyira könnyű
mondat befejezésére buzdít!*

A munkám során gyakran találkozom párokkal, akik nehezen vagy talán még soha nem mondták el a másoknak, hogy mi az, amire ők vágy-
nak. Arról sem beszéltek, hogy a párjuk monda-
tai mit is üzennek számukra valójában. Miért fontos ez?

Hiába akarunk mi nagyon kedvesek és szeretet-
teljesek lenni, ha a párunknak nem arra van
szüksége, amit mi épp adni akarunk. Hiába ka-
pok a strandon három szendvicset ajándékba,
ha éppen szomjas vagyok. A házasságban/
párkapcsolatban pedig hiába mosogat el és főz
csoda vacsorát párom, ha én egy kis beszélge-
tésre és sétára vágyom. A törődése és szerete-
te nehezen fog elérni hozzám, hiszen másra
lenne szükségem.

A befejezetlen mondatok módszerét otthon is
használhatjátok. A mondatokat külön – külön
fejezzétek be, majd csak ezután beszéljétek
meg az eredményeket. Alapszabály, hogy az
érzésekkel nem vitatkozunk. Azok tőlünk szinte
függetlenül vannak. Ha valaki abból érzi a sze-
retetemet, hogy pontosan érkezem a találkozó-
ra, akkor abból érzi és pont.

1. *Ha szomorú vagyok, akkor azt szeretném,
ha te...*
2. *Ha olyat teszek, amit nem kellene, akkor te
ne ...*
3. *Amivel legjobban megbántasz az, hogy ...*
4. *Amiben te tudnál nekem segíteni az, hogy
...*
5. *Amiben én tudnék neked segíteni az, hogy
...*
6. *A legszebb közös emlékem veled az, ami-
kor ...*
7. *Abból érzem, hogy szeretsz, hogy ...*
8. *Amit a legjobban szeretek tőled hallani az,
hogy ...*
9. *Amit még soha nem mondtam neked, de
szeretnék róla beszélgetni ...*
10. *Azzal tudod megdobogtatni a szívem, ha
...*
11. *Amit még ezen kívül szeretnék mondani
az az, hogy...*

Hallotta?

PAPPÁ SZENTELTÉK – FIÁNAK ADTA ELSŐ ÁLDÁSÁT

Habár kétségtelenül ritka, mégsem egyedi esetről számolt be az Aletea hírportál: egy amerikai pap a felszentelését követően szintén pap fiának adta élete első személyes áldását. Természetesen nem arról van szó, hogy a cölibátust eltörölték volna: Edmond Ilg felesége halálát követően döntött úgy, hogy pap lesz, nem sokkal apák napja után szentelték fel New Jersey-ben.

Történetében több érdekes csavar is van, például, hogy a 61 éves férfi felmenői protestánsok – akik teljes mértékben támogatták döntését. Szülei 45 évesek voltak, amikor Edmond megszületett, így ő maga csodaként tekint megszületésére is. Feleségével is különleges módon és helyen ismerkedett meg – egészen pontosan egy kocsmában: a katolikus Connie miatt kezdett el misére járni, végül pedig katolizált. A különleges házasságuk sok nehézségen ment keresztül, hiszen Connie-nál 2009-ben mellrákot diagnosztizáltak.

„Abban az időben, a közösségben, a reggeli imát imádkoztuk kemoterápia alatt. Kegyelemteljes pillanatok voltak azok. 2010-ben gyógyult ki hivatalosan a rákból, azt terveztük, hogy 2011-ben elmegyünk Madridba, az Ifjúsági Világtalálkozóra, de újra rákos lett, ezúttal csont- és tüdőrákos lett. Connie a húsvéti virrasztáskor halt meg 2011-ben” – elevenítette fel a nehézségeket az özvegy férfi.

Felesége halálát követően évekig nem is gondolt arra, hogy pap legyen. Azonban végül tisztán és egyértelműen meghallotta Isten hívását:

„Egy bizonyos ponton nagyon erősen imádkoztam, hogy tisztán lássak, és az Urunk nagyon érthető választ adott. Az ima utáni napon kaptam egy emailt egy missziós találkozóra. A rákövetkező héten otthagytam a munkám és elkezdtem a missziós szolgálatomat az egyházközségben. 2013-ban, az egyházközség elzarándokolt Kanadába, az észak-amerikai mártírok kegyhelyéhez. Számomra na-

gyon fontos volt ez az út, mert 2002-ben, még a családdal együtt tettük meg ezt a zarándokutat, amikor II. János Pál pápa ellátogatott az országba. A túra nagy hatással volt a fiamra, akkor kezdte el útját a papság felé.”

Edmond Ilg tehát ugyanazon a helyszínen érezte azt, hogy Isten papnak hívja, ahol fia 11 évvel korábban igent mondott a hivatására! A pappá szentelésre a múlt hónapban került sor, rajta kívül még másik kilenc emberrel együtt.

„Nem tudtam volna sikeresen elvégezni a rám bízott feladatokat a saját erőmre támaszkodva, azonban láttam, hogy Isten csodálatos dolgokat tud tenni azokkal az emberekkel, akik az Ő kezébe engedik magukat. Nem számít, hogy mennyi ideig élhetek még, csak az, hogy szolgálhassam Őt. Ez egy nagy áldása egy olyan életnek, amelyet Ő szentelt meg.”

Forrás: Aletea

A cikk Sipka Gergő fordítása nyomán készült.

Kedves történet egy kislányról és újszülött testvéréről, mely megmutatja, hogy a gyerekek milyen őszinte szeretettel tudnak Isten és ember felé fordulni.

Egy szülész orvos mesélte: Kilenc évvel ezelőtt én segítettem világra Sachit. Amikor négyéves lett, a kisöccsét is én köszöntöttem. Alighogy a kicsi megszületett, Sachi kérte a szüleit, hadd maradjon egyedül az újszülöttel, de ők féltek, hogy a legtöbb négyéveshez hasonlóan féltékeny a kicsire, és bántani akarja, ezért nem egyeztek bele.

De a lány semmi jelét nem mutatta a féltékenységeknek. Kedvesen gondozta a kicsit és egyre jobban könyörgött, hogy hagyják vele egy kevés időre egyedül. Végül a szülei megengedték. Örömittasan ment be a kicsi szobájába, és becsukta az ajtót, de az résnyire kinyílt. A szülei belestek és kihallgatták, mit mond. Látták, hogy a kis Sachi csendben az öccséhez lép, az arcát odadugja az övéhez, és hal-kan megszólal: „Kicsi, mondd el nekem, milyen Isten! Mert már kezdem elfelejteni.”

Kiállítás templomunkban

„Ha jó úton járunk, nagy bajunk nem lehet”

Olvasókörünk utolsó kötete Túri Sándor: A zarándoklat - A belső én felfedezése az El Camino úton. Egy hónapunk volt az olvasásra. A könyv segítségével mi is végig járhattuk a zarándoklatot. A májusi találkozónkon mindenki elmondhatta a véleményét. Ekkor ismertük meg Rózsavölgyi Hildát. Ő pár évvel ezelőtt már végigjárta az „Útat”. Szívesen bekapcsolódott a beszélgetésbe, megosztotta velünk az élményeit. Már ekkor hozott pár képet magával. Hazatérésünk előtt megbeszéltük, hogy Templom búcsúnk napján egy kiállítást rendezünk Hilda képeiből.

Pár mondat Rózsavölgyi Hildáról: Gyógypedagógiai Főiskolán végzett. Nevelőtanár, logopédus, szociális munkás és fejlesztő pedagógus is volt. Négy fiú édesanyja. Amatőr festő, autodidakta módon képezi magát, táborokba jár. Több hosszabb zarándoklaton vett már részt. Gyalogolt ő már Rómáig, volt Csík-

somlyón, a Mária úton pedig 980 km-t „sétált” végig a Szentkúti Szűz Mária csoport tagjaként.

„A bölcsesség kezdete az alázat, az Isten előtti leborulás, amikor hiú ön-

teltségünk magasából, az Úr lábai elé ereszkedünk, s engedjük, hogy összetört életünket ő építsese újjá.” /Simon András/

Ezen az úton csak alázattal lehet haladni.

Hilda és barátnője Ági, 2013. szeptember 9-én Hilda 60. születésnapján indultak el Pamplona mellől a 800 km-es útra. Harminchárom nap alatt járták végig, emlékezve Krisztus Urunk földi életére. Az útikönyv alapján megtervezett út volt. Pihenőiket plébániákon, nővérek szállásán, illetve egyéb szállásokon töltötték. Hilda egy beteg kislányért is felajánlotta zarándoklatát, aki azóta már meg is gyógyult. Festményeihez úti élményeit használja fel. Úgy fotóz, úgy nézi a világot, mintha már a kész képet látná.

A képek felhelyezésénél figyeltünk az időrendiség megtartására is. Változatos domborzat, változékony időjárás, hajnali indulások, lankás hegyek, hűs erdők, hőség, hátizsák, bakancs, napsugarak, felhők, félsivatag, fáradtság, eső, szél jelenik meg a képeken. S ezen a hosszú úton dacolva a viszontagságokkal: a Camino virágai.

A kiállításon megtekinthető a Szent Jakab kagyló, amely minden zarándok útját végigkíséri. A zarándok útlevél pecsétjei bizonyítják, hogy a zarándok végig járta az útját. Megérkezve Santiago de Compostellába mindenki névre szóló oklevelet kap, melynek másolatát mi is kiállítottuk.

„A nagy gondolatok mindig a szív leírhatatlan csendjében és belső békéjében születnek meg, hogy azután szavakká szilárdulva elkezdjék szolgáló útjukat.” /Simon András/

Hilda valamennyi képe tükrözi szívének csendjét, belső békéjét.

A kiállítás augusztus hónapban még megtekinthető. Várjuk kedves látogatóinkat a szentmisék előtt és után. Kérjük, hogy élményeiket és érzéseiket osszák meg velünk a kihelyezett emlékkönyvünkben. Szerezzük meg mindenkinek!

Ritecz Erika

Hajdina lecsóval

Hozzávalók 4 személyre:

- 1 csomag hajdina
- só
- vegamix
- 3 fej hagyma
- 3 paprika
- 3 paradicsom
- 1-2 csipet pirospaprika

Elkészítése:

Egy vastag falú edényben főzzük meg a hajdinát 2 - 2,5- szeres mennyiségű vízben. (Sóval, vegamix-szel fűszerezzük és főzzük meg.) Ez idő alatt készítsük el a lecsót.

A hagymát vágjuk karikára, a paprikákat szeletekre, és apróbbra a paradicsomot. Nyeles serpenyőben hevítünk fel kevés olajat, adjuk hozzá a hagymát, paprikát, paradicsomot. Sózzuk, majd eleinte fedő alatt, később fedő nélkül süssük készre. Por pirospaprikával fűszerezzük.

Amikor a hajdina az összes vizet magába szívta és kellően puha, tálaljuk úgy, hogy tányérokra kanalazzuk és ráhalmozzuk a lecsót. 1 gerezd fokhagymát reszeljünk 1 pohár tejfölbe, keverjük simára és díszítsük a lecsós hajdinát vele.

Ötlet:

Felhasználás előtt érdemes beáztatni 30-40 percre a hajdinaszemeket, mert így csökken a főzési idő. Jó étvágyat kívánok hozzá mindenkinek!

Élvezetes egészség- Bio ételek szakácskönyve

Fazekasné Szántó Tünde
És aki jó szívvel ajánlja:

Ritecz Erika

Tőke- demokrácia

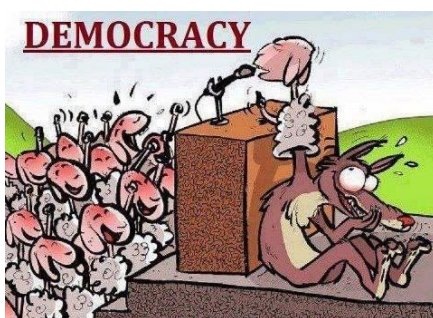
A titok különös tünemény. Olyasvalami, már ha igazi, aminek legjobb esetben is csak a héjaig-burkáig jut a közönséges halandó. Igazi valóját éppen ezért nem könnyű földeríteni. Mesterkémekek sem, akik éveken át tanulták és gyakorolták a spionságot, mégsem lettek „minden titkok tudói”. Az ilyeneknek az önnön mivolta is rejtve marad a gyakorló fürkész számára, amíg egy mester meg nem könyörül rajta, s be nem avatja az illetőt. Az illető jó szó: olyan embert jelent, akit illetni, behatóan érinteni kell a titok-szülő, titokoldó tudással, mintegy varázspálcával. Aki bivalybört visel a lelkén, arra nemigen hat az érintés, mert önmagával sincs tisztában, az marad „siralom tudatlan”, „illetve is illetlen” és lóghat a világhálón napestig, nem jön rá semmire. Miért nem lehet beavatni? A legelső akadály a benső igénytelenség. A lélekben igénytelen nem képes befogadni a tudást. Miért nem?

Ennek ezer oka lehet. Például buta a tanítvány. Vagy lénye megtelt álságokkal – rossz viccekkel, hazugságokkal, öncsalással meg szenvedélyekkel mígnem eldugult a sok semmitől. Úgy járt, ahogy a mesebeli vadgalamb, ami az összes kérdésre-okításra ugyanazt burukkolja: „tuúdom, tuúdom!” Önitélete szerint ő már átlépett valamennyi ismereten és bölcsességen. Ezért nem érzi a tanulás szükségét, ezért felelgeti egyre ugyanazt az összes kíváncsiskodónak, miként boldogult Bukfenc bohóc is tette az egykori rádió valahai Csinn-bumm Cirkuszában: Bukfenc mindent tud... Sőt!

Bizony-bizony, sőt! De még sőttebb! Ha valóságos tudás születik bárhol, és tiszta szívvel igyekszik helyet találni a létezésben, könnyen lehet, hogy hamarosan a mindenkori Új Világrend fegyházában találja magát. Így döntöttek a nálánál erősebb fegyőrök. Előbb az Isten

helyére törő ködagyú fölvilágosultak, majd Marx és Engels, meg Sztalin és Lenin, Hitler és Rákosi, Mao és Castro – újabban pedig Gazdaságkor pillanatnyi királya, George Soros lépett az általa elképzelt jövő trónjára, midőn egy reggel arra ébredt, hogy neki a Föld és az rajta tenyésző élet sorsának igazgatója nem joga, hanem kötelessége. Elődeihez hasonlóan ő is tollat ragadott, és fölvezetelte a jövő tervrajzát. Tanodákat szervezett egyetem néven és a végrehajtáshoz folyamatosan képzte csapatait. A pénz nem számítt!

Ha alaposan megvizsgáljuk e ropant különbözőnek álcázott figurákat, eszméiket és szívtompító tanfolyamaikat, egy-kettőre kiderül

mély azonosságuk. A kommunizmus foxi-maxija és a mai Soros egyetem persze sem színvonalában, sem szellemi értékében, sem emberi hasznában nem különbözik, ha mindegyiket a saját kora szemüvegén át nézzük.

A fogyatékosok szintjéhez igazított bohózatban a létező szocializmus bukása után előugrott a tőkede-mokrácia – látott már valaki közéről ilyesmit? Tessék körülnézni! Itt nyüzsgő a szemünk előtt! Tőke és demokrácia ikertestvérsége? Elméletileg sem létezhet, hiszen a tőke dolog, tehát lelketlen mennyiség és erő: vagyis vitáiban mindig a pénz, a több pénz győz. A demokrácia ellenben emberből van, tehát lelki-szellemi megnyilvánulás: benne az emberi céloknak megfelelő értékek ütköznek az anyaggal, a lehetőségekkel, a jégszívű üzleti érdekekkel, egyszerűsítve: a pénz a pénzzel. Vagy inkább a pénz rántott kardot a szív ellen? Az örökké semleges helyzet tán így hozta, és mi mást is tehetett volna a szentséges pénz

önmaga szolgálatában?

A tőkede-mokrácia ügyesen áttekergett a történelem húsdarálóján. Átváltozását azonban sem készítői, sem engedélyezői nem vették észre. Ehhez ugyanis önnön eszükön kellett volna túljárniok, ám erre a vérbeli hazudozók még a különösen ihletett, tervdús pillanataikban is ritkán képesek.

Az égtájak néma egyesülése rendkívüli esemény az al- és álvilág-bütykölők számára. Ilyenkor a csalafinta-nyalafinták tényleg elhiszik önmaguknak, hogy eszméik a csúcsra jutottak? A lét csúcsára, ahonnan minden egyéb lejjebb van. Holnapra megforgathatják az egész világot! Keletet Nyugattá tehetik, Északot pedig Déllé, a nőt férfivá és fordítva. Úgy vélik, hogy kizárólag rajtuk, az ő zsenijükön és döntésükön múlik bármilyen csoda, ami a világot az „ő képükre és hasonlatosságára” alakítja. Elszánt-ságban pedig nem szenvednek hiányt.

A hiányt mi szenvedjük ember-voltunkban, ha félünk, s ha bedőlünk a fából vaskarika, a tőkede-mokrácia ócska cseleinek.

Czakó Gábor

ALEXANDRIAI SZENT CIRILL IMÁJA:

Legyünk fény a sötétségben.

Jézus, feltámadásod világosság a népeknek, fény az embereknek! Hadd legyen életem is fény a sötétségben: szeressek ott, ahol gyűlölnek, megbocsássak, ahol sértegetnek, összekössek, ahol szakadás van, reményt ébresszek, ahol elkeserednek, vigasz legyek, ahol szenvednek, örömet vigyek, ahol szomorúak. Uram, add, hogy fény legyek a sötétségben! Ámen.

Térdre!

György Attila

Sosem szerettem térdelni. Már gyerekkoromban sem, akkor még semmi más megfontolásból, csak mert egyszerűen kényelmetlen. Pedig térdeltettek rendesen, az iskolában is (akkor még szabad volt), otthon is (mert jó gyerek voltam), olyan is volt, hogy kukoricaszemenken. Na de saját jószándékából letérdelni, arra csak két eset van.

De addig is: a térdenállás megalázó, önfeladó, lélekgyilkos állapot, helyzet, és aki egyszer letérdelt valaki előtt, az egész életében magával viszi ezt, soha nem lesz egyenrangú azzal, aki előtt letérdelt. Szondi két apródja például nem térdelt le. De emléküik megmaradt, tisztelettel, nekünk kijáró méltósággal emlékezünk róluk. Ha letérdeltek volna, ma nem tudnánk róluk. De például a román fejedelem, Constantin Brâncoveanu négy fia sem volt hajlandó letérdelni a magassá-

gos szultán előtt, ki is végezték őket rögvest. De akkor sem térdeltek.

Most nézem a képeket, felvételeket, ahogyan térdelnek közemberek, élsportolók, csupa jó arcú, történetesen fehér ember és aszszony (történetesen? Ugyan

már!), és esetenként éppen szintén történetesen fekete bőrszínű emberek bakancsait csókolgatják egy nem létező bűn miatt. Mégis, mi köze egy minneapolis, stockholmi, bécsi, bárhol élő embernek ahhoz, hogy évszázadokkal ezelőtt, vagy egy másik kontinensen valami történt valahol.

Ha már itt tartunk, akkor az összes mongolnak térdre kellene ereszkedni előttünk bocsánatkérésük jeleként, továbbá az Otto-

mán birodalom utódainak, de hát ilyen marhaság eszünkbe sem jut. Mi ezt kinőttük.

Elfelejtettük a sok százezer vagy milliós nagyságrendű fajtársainkat, akiket rabszolgaként hurcoltak Afrikába és Ázsia-ba. Rég volt, mondom, kinőttük. De most lelkes, félánalfabéta, agymosott emberek, többnyire nők – na tessék, megint gendervétségbe estem, de hát ha egyszer a felvételek ezt mutatják – lelkesen térdelnek és fekete bakancsokat csókolgatnak. Focicsapatok, Forma-1-es pilóták, közemberek térdelnek, fogalmuk sincs,

miért, de térdelnek, mert ez a trendi.

Hát, aki letérdel, az meg is érdemli. És könyörületre ne számíton. De ha már meg kell halni, akkor állva haljon meg az ember, akkor még van valami esély a Valhallára. Részemről két esetben térdelhetünk le. Egyik, a Mindenható előtt, ez csak természetes. A másik: célzás közben. Biztosabb a kéz, és utána felállsz.

A szerző ír

Köszönöm, Uram, hogy hívtál!

portré Wagner Viktória szociális testvérről Aki egyszer is találkozott vele, nem felejtí el ragyogó személyiségét, példaértékű életét: életreszóló élménnyel lett gazdagabb. Csodálatos emberszeretetével, szaktudásával, áldozatos munkálkodásával, imájával és jóságával

áldássá lett az Alföldnek mindazon helyén, ahol élt és dolgozott... Gyermekkori álma: "A szegényeken keresztül akarom Krisztust szolgálni" megvalósult. (Fejér Klára testvér) Rendezte: Lehoczki László Bővebben Viktória testvér életéről:

Elérhetősége: Youtube: Wagner Viktória néni szociális testvér

777 ONLINE - A munka nem helyettesítheti a családot - Bedő Imre

A 777 ONLINE vendége Bedő Imre közgazdász, férj és apa - a Férfiak Klubjának megálmodója és vezetője. Szívügyének érzi, hogy felhívja a társadalom figyelmét az igazi férfi értékekre, ezzel megerősítve az erkölcsi alapokat és a család értékét. Beszélgetés a férfivá válásról, a férfi szerepekről, az érzelmekről - és a hit szerepéről.

Elérhetősége: Youtube: A munka nem helyettesítheti a családot - Bedő Imre

Mit rejt a kagylóhéj?

Az ifjú és az angyal

Él egy régi történet egy fiatalember-ről, akinél egy éjjel megjelent egy angyal és csodálatos dolgokról mesélt neki, amelyek az életben várnak rá. Minden lehetőség adott lesz számára, hogy hatalmas vagyonra tegyen majd szert, a társadalom megbecsült tagja lehessen, és egy gyönyörű nőt vegyen feleségül.

Emberünk egész életében várta, hogy az angyal által ígért csodálatos dolgok valóra váljanak, de nem történt semmi, és végül egyedül és szegényen halt meg. Amikor a Mennyország kapujához ért, meglátta az angyalt, aki sok-sok évvel ezelőtt meglátogatta álmában, és felelősségre vonta:

– Te hatalmas vagyont ígértél nekem, társadalmi rangot és gyönyörű feleséget. Egész életemben vártam, de nem történt semmi.

– Én neked nem ígértem ezt – válaszolt az angyal. – Én ezeknek a dolgoknak a lehetőségét ígértem, de te elmulasztottál élni a lehetőségekkel. Az ember megdöbben.

– El sem tudom képzelni, miről beszélsz! – mondta.

– Emlékszel, egyszer volt egy ötleted, de féltél, hogy nem sikerül, ezért nem tettél semmit? – kérdezte az angyal. Az ember bólintott.

– Mivel te visszautasítottad a megvalósítást, az ötletet néhány év múlva egy másik embernek adták, aki nem ijedt meg a nehézségektől, és ha visszaemlékszel, akkor ez az ember az egyik leggazdagabb lett a környéken. És arra emlékszel-e – folytatta az angyal –, volt egy eset, amikor a várost

óriási pusztítás érte, sok ház romba dőlt, sok ezer ember nem tudott szabadulni a romok alól?

Neked lehetőség lett volna segíteni a bajbajutottakon és a túlélőket kimenteni, de te féltél, hogy ha elmész otthonról, akkor betörnek hozzád és kirabolják a házadat, ezért nem mentél el segíteni a hívó szóra, hanem otthon maradtál.

Az ember szégyenkezve bólintott.

– Ez egy hatalmas lehetőség volt, hogy száz és száz ember életét megmentsd, a város összes életben maradt lakója tisztelt volna téged – mondta az angyal.

És emlékszel-e arra az asszonyra, arra a fekete hajú nőre, aki neked annyira tetszett?

Nem hasonlított egyik nőre sem, akikkel korábban, vagy későbbi életedben találkoztál, de azt gondoltad, hogy sose menne férjhez egy olyan emberhez, mint te. Féltél, hogy elutasít, és elmentél mellette.

Az ember újra bólintott, de már sírt.

– Igen, barátom – mondta az angyal, – ő a feleséged lett volna, vele sok gyermeket neveltetek volna, vele igazán boldogságban éltél volna egész életedben.

Forrás: Internet

ISTEN MEGÁLDJA MINDAZOKAT, AKIK DOLGOZNAK – 10 BIBLIAI IDÉZET

Ha a reggeli felkeléshez és a kitartó munkához motivációra lenne szükséged, tudd, hogy Isten megáldja kezed munkáját.

A munka lehet szenvedély, szükség, szokás, drog, sőt talán szükséges rossz is... Bármelyik legyen is igaz rád, érdemes felfedezni, mit mond a Szentírás a munkáról. Íme, az erőfeszítések megtételére bátorító 10 bibliai idézet:

1. A bőkezű ember munkáját Isten áldása kíséri

Jó szívvel adj neki, és amikor adsz, a szíved ne legyen tele rosszindulattal. Jótettedért megáld az Úr, a te Istened minden lépésedben s kezdednek minden munkájában. (MTörv 15,10)

2. Az Isten kedvét keresők

Az Úr jósága virrasszon fölöttünk, őrizd meg a kezünk munkáját! (Zsolt 90,17)

3. A munka gyümölcse

Élvezheted majd, amit kezed szerez, boldogságban és bőségben fogsz élni. (Zsolt 128,2)

4. A szorgalmas munka jutalma

Dúskál a kenyérben, aki megműveli a földjét, aki üres dolgok után futkos, az esztelen. (Péld 12,11)

5. A kemény munka gyümölcse

Minden fáradságnak nyereség a vége, az üres fecsegés szűkölködést von maga után. (Péld 14,23)

6. Nincs jobb, mint élvezni munkánk gyümölcseit

Így beláttam, hogy nincs jobb az ember számára, mint hogy örömet lelje munkájában, mert ez a sorsa. Mert ugyan ki juttathatja odáig, hogy lássa, mi lesz utána? (Préd 3,22)

7. Dolgozz, amíg lehet

Ami tennivalót csak talál a kezed, azt mind tedd meg, amíg képes vagy rá. Mert az alvilágban, ahová mégy, sem dolgozni, sem tervezni nem lehet, ott nincs sem tudás, sem bölcsesség. (Préd 9,10)

8. Ne romlandó eledelért munkálkodj

De ne romlandó eledelért fáradozzatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre. Ezt az Emberfia adja nektek, aki mellett maga az Atya tett tanúságot. (Jn 6,27)

9. Minden munkádat úgy végezd, mintha Istennek tennéd

Bármit tesztek, tegyétek szívből, mintha az Úrnak és nem embereknek tennétek. (Kol 3,23)

10. Gondoskodj saját szükségleteidről

Becsületbeli kötelességnek tartásotok, hogy békességben éltek, a magatok dolgával törődtek, s a két kezetekkel dolgoztok, ahogy a lelketekre kötöttük. (1Tessz 4,11)
Néha nehéz felkelni reggel és munkához látni, ám azok, akiknek ez nem adatik meg – akár egészségügyi okokból, akár mert nincs munkájuk –, mindent megadnának azért, hogy megtehessek. Gondoljunk rájuk és kérjük számukra Isten kegyelmét!

Forrás: Internet

G y e r m e k o l d a l

Hittantáborban jártam

Hétfőn kora reggel elindultunk Kőszegre. Három órás út állt előttünk. Megérkezésünk után elfoglaltuk a sátrakat. A csapatokat felosztották, majd megismertük a várost.

A második nap reggeli után Bükkfürdőre indultunk. A fürdés végén nehezen indultunk el, mert annyira jól éreztük ma-

gunkat. A következő napok már nagyon gyorsan teltek. Rengeteg izgalmas programon vettünk részt. Voltunk kalandparkban, kőfejtőben, Szombathelyen a stadionban. Láttunk egy meccset is. Ellátogattunk az Óház kilátóhoz és a Hét forráshoz, ami nagyon szép volt, de sajnos a vihar elérte minket. Utolsó este tábortűz volt.

Indulás előtt részt vettünk egy szentmisén. Fáradtan, de sok élménnyel indultunk haza.

*Rigó Dominik
Szőlősgyőrök*

KÉPREJTVÉNY

Jézusi parancs Jn 13,34

SZEPTEMBER 26-ÁN ŐSZI HITTANOS KIRÁNDULÁS!

KÖRBEKERÉKPÁROZZUK A DESEDÁT!

RÉSZLETEK A HITTANÓRÁKON!

Tábor végi gyorsinterjú...

Tábortűzi mókázások, strandolás, hegyi roller. Csak néhány gondolat, mely sejtelmes mosolyt csal az arcokra és örökre összeköti a Kőszegen táborozók közösségét. Hazafelé araszoltunk, mikor gyorsinterjút készítettem a hittantáboros lányokkal. Mi tetszett a táborban? Melyek voltak a legkedvesebb élményeik az eltelt napokban?

Schmida Berta: „Nagyon jól éreztem magam a táborban, és a legjobban a celldömölki strandolás tetszett. A bobozást is nagyon élveztem, meg a hegymászást az Írott-kőhöz. A tábortűzeknél pedig jók voltak a játékok.”

Ritzeld Regina: „Számomra a bobozás és a hegyi roller a legemlékezetesebbek. Bükkfürdőn a strandolás is jó volt. És minden nap volt párbaj a csapatok között, ahol érdekesebbek voltak a játékok. A tábortűzeket is élveztem..”

Sztankó Dorottya: A táborban a Keresztesek csapatkapitánya voltam, és nagyon örültem neki. Voltunk a pén-teki napon hegyi rollerezni és szuper volt vele száguldozni. Írott-kőhöz is, jó volt eljutni, mert még nem voltam ott. Az esti tábortűzekre is szívesen emlékszem vissza, valamint a párbajokon megismert játékok is izgalmasak voltak.”

Szőke Barbara: Szeretném kiemelni a tábori élményeim közül a sátrazást és a hegyi rollert. Örülök, hogy eljöttem, új barátokat szereztem. Jó volt még a túrázás, a bobozás, és a celldömölki strand is nagyon tetszett.”

Molnár Rebeka: „Ez volt az első táborom. Szép volt a kilátás a hegyről és jó volt a strandon csúszdázni. A robotika is érdekes volt.”

Németh Letícia: „Tetszett, amikor boboztunk és az is, amikor felmáztunk a Írott-kőhöz. Bükkfürdőn jó volt a strand és szuperek voltak a tábortűzek is. Örültem, amikor Lóránt atya elvitt minket utolsó este fagyizni.”

Bonyai Luca: „Szuper volt sátrazni és strandolni is. Jól éreztem magam és örültem, hogy volt bobozás meg rollerezés is.”

Győrei Violetta: „Maradandó élményem marad a kötél-

pálya. De ezen kívül klassz volt a túrázás, bobozás, strandolás, meg a közös fagyizás is. Nagyon érdekesnek találtam a robotikát is.”

Duna Kitti: „Örültem, hogy volt tábortűz, és az énekek is nagyon tetszettek. Jó volt még a bobozás meg a rollerezés is.”

Kaun Nóra: Jól éreztem magam, és a rollerezésnek, robotikának, meg a bobozásnak örültem legjobban.

Molnár Amina: A táborban nekem a bükkfürdői strandolás tetszett a legjobban, sokat ugráltam. Örültem a feladatoknak, amik voltak, mint például a hétfői tojáske-resős városnézés, az árnyjáték készítése, meg a párbajok. Jók voltak a tábortűzek is meg a hegyi roller.

Molnár Debi: Legjobban a kötélpályát élveztem a kalandparkban, ahol voltunk. A túrázás is tetszett meg a bobozás. Köszönöm, hogy Lóránt atya elvitt minket fagyizni.”

Marics Dóra: Sok program volt, mint jók voltak. Király volt a bobozás és rollerezés. A strandon jót trambulinóztam. És a táborhelyen is élveztem, hogy sátrakban aludtunk.”

Kiss Barbara: „Tetszett a tábor, szerettem a csapatom, aminek a tagja voltam, aranyos volt a csapatkapitányom is. Minden program közül a hegyi rollerezés volt a legjobb.”

Szollár Luca: „Nagyon hálás vagyok Lóránt atyának, hogy idén is megszervezte a tábor. Ez olyan volt nekem, mint egy második nyaralás. Egyik legjobban a hegyi roller tetszett.”

Táborunknak volt egy himnusza is, amit egész héten zengedeztünk, amerre csak jártunk, ez pedig nem szólt másról, mint a szeretetről. Milyen is a szeretet? Türelmes, mások szolgálatára kész és jóságos. Ugy gondolom, volt lehetőségünk a táborban, hogy ezeket az értékeket megerősítsük magunkban. Kérlek Uram add nekünk, hogy megtudjuk őrizni a szívünkben!

Révész Bettina (csapatkapitány)

MODELLBŐL MISSZIONÁRI- US

Mindig megdöbbenő, hogy Isten honnan hova képes embereket eljuttatni. Itt van például Melissa Faisst, az egykori modell, aki épp azelőtt hallotta meg Isten hívását, hogy elfogadta volna a Playboy felkérését, hogy meztelen képeket csináljanak róla. A megtérése óta felhagyott a modellkarrierjével, helyette misszionáriusként szolgál Amerikában.

Megrendítő bizonyosságában Melissa Faisst arról beszél, hogy bár látszólag mindene megvolt modellként, – csillogás, pénz, hírnév – belül valójában rettenetesen érezte magát. Depresszióval, öngyűlölettel, étkezési zavarokkal küzdött. Nem voltak tartós párkapcsolatai, mert folyamatosan a szeretet után sóvárgott, de azt egyetlen férfitől sem kapta meg úgy, ahogyan arra szüksége lett volna.

A középiskolában beleszeretett egy fiúba, aki az összes lehetséges módon bántotta őt, ám a lány mégis évekig hagyta ezt, mert legalább némi figyelmet kapott tőle. Végül a fiú megcsalta, Melissa pedig akkor, ott megfogadta magában, hogy többé nem lesz szerelmes, inkább ő akar lenni a legszebb, leghíresebb modell – ahogy ő fogalmazott, ez vált a drogjává.

Sok minden történt Melissa életében, ami miatt elhitte, hogy egyszerűen nem elég jó. Emiatt pedig nem tudta önmagát adni, folyamatosan álarcokat hordott. Közben súlyosan bulimiás lett, naponta nagyjából hússzor hánytatta magát. Emellett alkoholproblémái is lettek, egyszerűen ki kellett ütnie magát ahhoz, hogy aludni tudjon éjjel. „Kívülről úgy tűnt, minden rendben velem, de el sem tudjátok képzelni azt a börtönt, amelyben

nap mint nap éltem” – mesélte. Mikor már majdnem aláírta a szerződést a Playboynak, valami megszólalt benne. Elment a templomba, ahol évek óta nem járt. Hóseás könyvéről volt szó az alkalmon: ezen a történeten keresztül Melissa megértette, hogy rengetegszer fordult hamis „szeretők” után a valódi szeretet helyett. Elfordult Istentől, aki viszont újra és újra utána ment.

„Uram, mindazok után, amit tettem, te továbbra is tudsz szeretni?” – tette fel a kérdést ott a templomban. Isten válasza egy határozott IGEN volt. Azt is mondta a nőnek: „Minden területen, ahol azt érezted, nem vagy elég jó, nekem elég jó voltál! Pontosan úgy szeretlek, ahogy vagy.”

Ebben a pillanatban, az Istennel való találkozás által elkezdett megszabadulni minden addigi fojtogató kötelékétől, így a depressziótól, a bulimiától, az öngyűlölettől is. „Másnap teljesen új emberként ébredtem fel. Életemben először valódi örömet és szabadságot éltem át. Isten sokkal jobb, mint bármi, amit a világ tud kínálni!” – mondta.

Melissa ezután Kansasba ment, ahol azóta is misszionáriusként tevékenykedik a férjével. Mint mondta, az, hogy modellből misszionáriussá vált, egyedül Isten kegyelmét mutatja.

„Isten képes átírni a történetedet. Egyedül annyit kell tenned, hogy neki adod a tollat” – zárta a bizonyágát Melissa Faisst.

Forrás: 777 blog

Mécs László:

Üveglegenda

Sem sivatagban, sem őserdőben nem lakott, emberi örömök alá máglyákat nem rakott, ruhája rendes volt s nem csupa folt – és mégis, mégis remete volt.

Haját megfésülte, fehéreneműt váltott, kalapjához tűzött jószagú virágot, nem hervasztá orcáját, mint az ősz hold – és mégis, mégis remete volt.

Járt a munkásokhoz, járt a szántókhoz, járt menyegzőbe, temetésre, tengeri-hántókhoz, ragyogott szeme, ha harmonika szólt – és mégis, mégis remete volt.

Nem volt rejtély, titok: mindenki megnézte, mindenki szerette, mindenki becézte, meleg, virágos ág volt, nem suta-holt – és mégis, mégis remete volt.

Nézte, szagolta, ízlelte, tapogatta a százszerű, százízű, százhangú világot s hallgatta, tudta, mit árul ezer emberi szív, ezer emberi bolt – és mégis, mégis remete volt.

Lakott Berlinben, Budapesten, gazdagban, páriában, lakott Erdélyben, erdőben, Pálban, Gyulában, Máriában, ezerhúrú hárfája ezreknek szólt – és mégis, mégis remete volt.

Ölelni akarta ezer édes inda, de üvegbúra védte, üveglegenda, átlátszó magánya mindig ráhajolt – és azért mindég, mindég, mindég remete volt.

Egyházközségi kirándulás tavasz-nyár

Ez az év már csak ilyen! Minden tolódik, hiszen a vírus átrendezte az évünket, de talán még az életünket is. A tavaszra tervezett kirándulásunkat, június végén sikerült formába önteni.

Június 27-én, kora reggel, a technikai teendők - tankolás, matrica vásárlás - után indultunk felfedezni hazánk gyönyörűségeit. A Balaton keleti medencéjét megkerülve érkezünk Tihanyba. Az apátság történetéről kisfilmben tájékozódunk, majd tartalmas idegenvezetéssel, az I. András által, Szent Ányos és Szűz Mária tiszteletére építtetett templomot tekintettük meg. Az apátság hazánk ikonikus jelképe. A félsziget vulkanikus csúcsán álló épületet körülöleli a természet és a végtelen kékséggel

sugárzó Balaton különös atmoszférát teremt. Ezt érezhették meg a bencések is akik ezeréves történelmük során negyedszer tértek vissza Tihanyba. Rövid séta, fotózkodás után indulnunk kellett tovább, így a tihanyi echót nem tudtuk kipróbálni. De sebj visszatérünk még

ide... A Bakony kanyargós útjain, vadregényes erdők között értük el a bakonybéli Szent Maurícius Monostort.

„A monostor Isten háza, ahol testvéreként élünk. „Ha testvér a testvért segíti, olyanok, mint a fallal körülvett város” (Péld 18,19). A monostor szerzetes közösségében napjainkban 5 örök fogadalmas és 3 növendék él. A szerzetes „szíven talált” ember, olyan valaki, aki Isten meghívására nem tud máshogyan válaszolni, csak egész életével. Bajorországból érkezett Szent Günter remeteközösséget hozott létre, ezt monostor falán dombormű örökíti meg. A történelem viharai a monostort is elérték, kirabolták, elnéptelenedett, megfosztották birtokaitól. A bencések 1998-ban kapták vissza az épületet. Azóta számos állami és egyházi támogatás segítsé-

gével sikerült felújítani az épületegyüttest. A szerzetesek szigorú napirend, regula szerint, az imádság és munka ősi életformájában élnek. Önállásra rendezkedtek be, kertészetükben gyógynövényeket termesztnek.

A látogatók örömeire kiscsapatunk Lóránt atya vezényletével ügyességi feladatok megoldásával teremtetett jó hangulatot. (Remélem a rózsaszínű labdánkat jó célra hasznosították a szerzetesek.) Bakonybél másik attrakciója a Pannon Csillagda a múltból, a jövőbe repített bennünket. A mini planetárium kényelmes foteljei pihenésre (szunyókálásra) csábítottak.

Szellemi feltöltődés után következett a vacsora. A nap lezárásaként ellátogattunk a Borostyán vagy Szent-kúthoz. A hatalmas árnyas fák alatt tavacska, partján kis kápolna. Különleges hangulatú helyen megcsapott bennünket a szenthely varázsa. Hazafele vettük az irányt. A kanyargós hegyi utakon, a lemenő nap fényében búcsúztunk a tájtól.

Balogh Kata

Lengyeltóti

Kányádi Sándor:

Felemás őszi ének

építsd föl minden éjszaka
építsd föl újra s újra
amit lerombol benned a
nappalok háborúja

ne hagyd kihunyni a tüzet
a százszor szétrúgottat
szítsd a parazsat nélküled
föl újra nem loboghat

nevetségesen ismerős
minden mit mondtam s mondok
nehéz nyarunk volt itt az ősz
s jönnek a téli gondok

már csak magamat benned és
magamban téged óvlak
ameddig célja volna még
velünk a fönnyalónak

Makkai László:

Az ezotéria zsákutca, Krisztus nem energiát adott, hanem szeretetet

Makkai László görögkatolikus lelkész, áldozópap, pasztorálpaszichológiai lelkigondozó, a krízislektan szakértője Miskolcon él feleségével és két gyermekükkel. A közelmúltban elindította

a *Pasztorál.hu* weboldalt. Erről beszélgettünk vele otthonában.

– Milyen meg gondolásból hozta létre a *Pasztorál.hu* weboldalt?

– Tizenhárom éve van egy sorozatom az *Új Misszió* folyóiratban. Rendszeresen elmondom a gondolataimat aktuális kérdésekről, főként pasztorálpaszichológiai, családi és gyereknevelési témákban, vasárnapi prédikációkból vett gondolatokkal alátámasztva. Nagyon szép címet talált ennek a rovatnak Dobos Klára: *Kézen fogva Isten országa felé*. Ez pontosan kifejezi, amit üzeni szeretnénk:

egyedül senki sem üdvözülhet, ehhez szükség van társakra, családra, házastársra, gyermekekre, a közösségeinkre, a barátainkra. Mindnyájan így készülünk Isten országába.

Ezekből a beszélgetésekből két kis könyv is született. A következő lépés az volt, amikor egy közösségi portálon lelkigondozói oldalt készítettem. Ezen keresztül is meg tudtam szólítani olyan embereket, akiknek fontos a gondviselő Isten szeretete és Isten országa. Nem az én szavaim számítanak, hanem az, ahogyan egy gondolat rátalál valakire, és a lelkében változásokat indít el. Az számít igazán, hogyan működik a Szentlélek az emberek szívében egy-egy ilyen írás hatására. Többen is biztattak, hogy hozzunk létre egy olyan honlapot, ahol a vallásos, az istenkereső és a nem vallásos emberek is szakmailag elfogadott, hiteles és lélekemelő írásokat olvashatnak a pszichológia és a teológia tárgykörében. Ez a két tudományterület találkozik a *Pasztorál.hu* oldalon.

– Miért tartja ezt fontosnak?

– A teológus meg tudja értetni a pszichológussal, hogy mit jelent a keresztény antropológia, a keresztény életvitel és magatartás. El tudja fogadtatni, hogy a vallásos ember nem egyenlő a gyógyításra szoruló emberrel. A hívő nem beteg csak azért, mert Istenhez húzza a szíve, vagy mert kapaszkodót keres az életben, és megpróbálja a hit gyümölcseivel enyhíteni a szenvedését. A pszichológiát is közelíthetjük a teológiához. Vannak olyan elemei, ágai, amelyek beépíthetők a keresztény ember mindennapi életébe, és amelyek nem elvesznek belőle, hanem hozzáadnak.

Nem egyszerű, de nem is lehetetlen, hogy a teológia és a pszichológia egymásra találjon.

Az emberek keresik a lelki feltöltődés lehetőségeit. Kicsit úgy érzem, hogy napjainkban kezd kiürülni a lélek, az ember materialistává válik, mert már minden elérhetővé vált számára. Lecserélünk tárgyakat az

otthonainkban, embereket a környezetünkben, és ugyanígy akarunk válást is cserélni kényünk-kedvünk szerint. A kényelem és a jólét viszonyai között sokan úgy érzik, a lélekkel nem kell törődni. Mások pedig éppen ezért kezdenek el válaszokat keresni a kérdéseikre. A lélek nem tűrheti az ürességet. Ha bemegyek egy könyvesboltba, azt látom, hogy a nyelvkönyvek mellett az ezoterikus könyveket vásárolják a legtöbben.

Az ezotéria zsákutca, vakvágány, teljesen ellentétes a keresztény tanítással. Rövid távon érezhet tőle az ember némi megnyugvást, talán még a közérzete is javulni kezd a hatására, de hosszú távon az ezotéria nem ad megnyugtató segítséget és megoldást a problémákra.

A kereszténység ezzel szemben hiteles, kipróbált és több mint 2000 éve létező vallás. Ha nem az evangéliumot kínáljuk fel az embereknek, hanem pótlékokat, akkor könnyen a hitelünket veszthetjük. Krisztus nem energiát adott, hanem szeretetet, ami nagyon hiányzik a mai világból.

A weboldal szerkesztésében vannak társaim, akik hitben járó emberek és egyúttal kiváló szakemberek is a maguk területén. Hárman írunk az oldalra, aktuális témákról. Róthi Judit klinikai szakszpszichológus és Krasznay Mónika teológus, pasztorálpaszichológiai lelkigondozó a másik két szerző. Sajnos az egyik legnépszerűbb közösségi portál nem engedi a cikkek megosztását; talán túl keresztényi vagy túl hagyományos, nem tudom...

– Ezek szerint a teológia és a pszichológia között nem kibékíthetetlen az ellentét. Olykor mégis arra gondolok: az egyháztörténelem nagy misztikusai, Avilai Nagy Szent Teréz, Keresztes Szent János vagy Szent Pio atya vajon a mai világban nem kerülnének-e pszichológushoz, aki igyekezne „kigyógyítani” őket a látomásaikból, elragadtatásaikból? Nekem úgy tűnik, mintha a pszichológia racionálisan akarna megmagyarázni emberi értelemmel megmagyarázhatatlan dolgokat, amik a hit, a misztika körébe tartoznak. Hogyan lehet összeegyeztetni ezt a kétféle világnépet?

Éppen ez a feladata a pasztorálpaszichológia szemléletnek. Freud mániákusan foglalkozott a vallással, senki sem tudja, hogy miért. Úgy gondolta, aki vallásos vagy vallásközelí élményei vannak, az neurológiai eset. Freud az általa végzett analízisek során felismerte, hogy a vallásgyakorlat bizonyos formái lelki zavarok kialakulásához vezethetnek. Nem csoda, hogy a teológusok frontális támadást indítottak a bécsi professzor ellen. Freud tanítványa, Jung viszont teljesen elfordult mesterének ettől a véleményétől. Ő arról beszélt, hogy a személyes tudattalanban rakározódnak el az egyéni emlékek.

Folytatás a következő oldalon!

A kollektív tudattalan azoknak a képeknek és szimbólumoknak a tárháza, amelyek az emberiség fejlődése során keletkeztek. Ez az alapja annak, hogy az emberi psziché természeténél fogva vallásos.

Egy kevésbé ismert zürichi lelkész, pszichoanalitikus Oskar Pfister szintén kereste az átjárást a teológia és a pszichológia között. *Analitikus lelki-gondozás* című, 1927-ben megjelent könyvében azt próbálja bizonyítani, hogy Jézus nyilvános tevékenységében a pszichoanalízis valamennyi eleme felfedezhető.

Az eredeti kérdésre visszatérve: a Freud által elindított kísérleti pszichológiát nehéz összeegyeztetni a teológiával, a vallásról alkotott felfogását összehangolni az istenképűségünkkel vagy a keresztény antropológiával. Jung azonban azt mondta: a páciensei között nem akadt olyan, akit ne a hit vagy a vallás gyógyított volna meg. Van egy olyan teória is, amely szerint Isten a legnagyobb személyiségformáló, és az Újszövetséget végigolvasva minden pszichés problémára Jézus magatartása ad megoldást.

– Milyen komolyabb problémákkal fordulnak Önhöz segítségért az emberek?

– Mindig az a legnagyobb probléma, amivel éppen megkeresnek, legyen az párkapcsolati zavar vagy magánéleti krízis. Nem csupán egy esetet vagy egy klienst kell látni ilyenkor, hanem egy segítséget kérő, szenvedő embert. Nemegyszer fordulnak hozzám hitbeli krízisekkel, az is előfordul, hogy egy-egy lelkészársam viselkedése vált ki óriási csalódást hívó lelkekben. Ezek komoly próbatételek lehetnek.

A krízis nem betegség, hanem egy aktuális állapot. A legfontosabbnak azt tartom, hogy segítsek az embereknek felismerni a problémát, meglátni a tüneteket, és segítséget kérni.

Ez a krízisintervenció, aminek mielőbb meg kell történnie. Ha a krízis elhúzódik, annak beláthatatlan következményei lehetnek. Egy válás például nem a bíróságon kezdődik, hanem másfél-két évvel korábban, amikor a házaspár tagjai lélekben már elváltak

egymástól. Amikor már jó ideje fennállnak közöttük a nehézségek és a konfliktusok, ott vannak az életükben a ki nem mondott dolgok. Óriási öröm számomra, amikor egy-egy válásba került pár végül együtt viszi tovább az élet terheit, és nem a bíróság köti ki.

Lelkészársaimnak gyakran mondom: legyen időnk az emberekre. Fontos, hogy ráérjünk foglalkozni velük.

Ne azt hallja a hívő, hogy a tisztelendő úr nincs itthon, a tisztelendő úr nem ér rá. Ahogy egy hittanóra be van ütemezve egy pap életébe, ugyanúgy legyen beütemezve egy fél délután a személyes beszélgetésekre is. Az embereknek ma óriási igényük van arra, hogy beszélgessenek a pappal. Időt kell szánnunk erre. Sokat rohanunk, könnyelműek lettünk. Úgy gondoljuk, egy kis video, egy kis blog, néhány like már sikeressé tesz bennünket. Am ezzel csak színleljük a sikerességet, amit hamis módon mérünk. A siker nem véd meg a kiégéstől. Az evangéliumhirdetés eszközeit ne használjuk fel a sokszor öncélú kiteljesedésre. XVI. Benedek pápa azt mondta: a pap nem saját magát, a saját elképzeléseit vagy filozófiáját hirdeti, hanem Krisztust.

Az evangélium hirdetése mindig személytől személyig szól. Meg kell találnunk az egészséges középutat a virtuális világban is.

– Vannak krízishelyzetek, amelyekben ember már nem segíthet, csak a Jóisten?

– Mindig a Jóisten segít, ő gyógyít. Mi csupán az eszközei vagyunk. Emlekezzünk az evangéliumból a tíz lépés esetére. Jézus nem azt mondja, hogy majd én megtisztítalak benneteket, hanem azt tanácsolja nekik, hogy járják be a hivatalos utat, mutassák meg magukat a papoknak. Régen a papok a test és a lélek gyógyító voltak.

Azt kérdezi Jézus: akarsz-e gyógyulni? Ha akarsz, akkor meggyógyulsz. Ha nem akarsz, akkor mit tegyek veled? A lélek sérülései kevésbé látványosak, mint a testi sebek, de fájdalmas részei az életünknek.

Alig találkoztam olyan emberrel, akinek a bűnbánat ne könnyítette volna meg az életét. A gyóntatás óriási ajándéka a Katolikus Egyháznak. Amikor a gyónó megkapja a pap által a feloldozást, tiszta lappal folytathatja az életét. Még Freud is elismerte: más, ha ő mondja egy kliensének, hogy bocsánatot nyertek a bűnei, és más, ha egy pap. Ő is érezte a különbséget a kettő között. És valóban óriási a különbség. A katolikusok a bűnbocsánat, a lelkipásztor általi feloldozás után megkönnyebbülhetnek, és úgy léphetnek ki a gyóntatófülkéből, hogy újra tisztán közeledhetnek Krisztushoz. Nagy feloldozást jelent az emberi lélek számára, hogy újrakezdheti az életét. Krisztus az első halálos bűnünk után elvehette volna az életünket, de nem tette, mert hisz abban, hogy az ember megtér, és folyamatosan közeledik Istenhez. Ha mi magunk nem hiszünk ebben, akkor annak a gyönyörű ajándéknak sem tudunk örülni, amit Isten a gyónáson keresztül ad nekünk. Pedig a gyónás maga is terápia, amelyben az ember leteszi a bűneit Isten elé.

Bodnár Dániel/Magyar Kurír

KALKUTTAI SZENT TERÉZ IMÁJA

*Megfeszített és föltámadt Urunk!
Taníts meg minket arra, hogyan
küzdjük meg a mindennapi élet
harcait, és így teljesebbé váljon
életünk.*

Te türelmesen és alázatosan viseld az emberi élet terheit, miként kereszthaláloz és szenvedésed kínjait. Segíts, hogy napi fájdalmainkat és konfliktusainkat, mint növekedésre kapott lehetőségeket fogadjuk, és így egyre hasonlóbba váljunk Hozzád.

Add, hogy türelmesen és bátran viseljük a szenvedéseket, bízva abban, hogy Te támogatsz.

MEGMARADNI AZ ÉLETBEN

Azt mondják, a vizet borra változtatta. Én láttam, hogy a könnyeket is, melyeket idáig tartogatott az öröme.

Néha nem bírjuk a távolságot este és reggel között.

Néha olyan hosszú – várakozni. Néha olyan nehéz addig életben maradni.

Életben maradni és kibírni, míg fordulnak a dolgok.

Persze kint rohan a világ, csak belül törtünk meg.

Belül, az Életben megmaradni nehéz.

Mert széthúznak minket az ellentétek.

Amikor nem hiszünk és hiszünk.

Amikor alszunk és virrasztunk.

Amikor túl sokat beszélünk, és amikor már nem tudunk mit mondani.

Néha annyira messze van nagypéntek a vasárnaptól.

A megfeszítetés a feltámadástól. Az elszakadás a találkozástól.

„Nem jött még el az én óráim.”

Néha nem bírjuk a távolságot, két város között is nehezen.

A holtak és az élők városa között. Két állapot között. A nincs és a van között.

Az út porát magán viselő és a megtisztult között.

Aközött, aki bocsánatért esd, és aközött, akinek már rég megbocsátottak.

Aközött, akitől mindent elvettek, és aközött, akinek már minden megadatott.

A különbséget a víz és a bor között.

Ráborult a tájra az este, és Kána tüzei úgy ragyogtak, mint a csillagok. Először haragudtam rá, hogy túl messze van. Majd hirtelen vágyakozni kezdtem rá, hogy ott lehessenek.

Elindultam. Abban a nyugalomban, melyet éjjel hallgattam ki a világból. Mert várnak rám Kánában.

Egyszerű szívvel érkeztem. Mikor már feljött a reggel.

Megláttam az Arcát.

Körben mindenhol asztalok. És egyszerű volt az étel, pazarlóan egyszerű.

Azt mondják, a vizet borra változtatta. Én láttam, hogy a könnyeket is, melyeket idáig tartogatott az öröme.

Kívül zaj, tányérok és poharak. Belül bizalom.

Kívül riadalom, üresség. Belül kapcsolat.

Kívül víz. Belül bor.

Kívül bor. Belül vér.

Kívül vendég. Belül Isten.

Tálakat láttam és kelyheket. Meríték hát, megkóstolom. Ezekben ott

vannak az irányok.

Itt nincs értelme többé annak, hogy valami lehetetlen-e vagy lehetséges. Kihullik minden gondolat. Bármit mond nekem, megteszem.

Mintha életedben először ennél. Mintha életedben először látnál mindent.

Tűz. Zamat. Ünnepek.

Áldjon meg Téged Az, Aki így szereti az Életet.

„Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága.”

Emlékezzél szívedből.

Most pedig menj, pihenj meg a Bizalomban.

Szabó Dóra Sarolta

Forrás: parokia.hu

Reményik Sándor

Az orvos

Egy képet láttam drága, öreg úrnak

S nagy orvosnak a szobája falán: "Jézus, az Orvos."

Ül az ágyszélén szelíd-komolyan. Az ágyban fekszik egy beteg leány.

Csak ül és fogja a leány kezét És néz rá hosszasan, Tekintetében gyógyító erő, Áldás és béke van.

A nagy orvos, a drága öreg úr Azóta elpihent. De emlékéből, mint a fali képből Sugárzik az erő S leszáll a szívemre a csend.

Ő ama názáreti örök Orvos Hű követője volt.

A beteg fölé szívével hajolt. Nem mondotta sokat:

Uram, Uram.

De: "Aki cselekszi az én ígémet"

-

Az velem van.

És én most minden igaz orvos arcán,

Ki szeretettel fogja meg kezem, Az ő arcát s az örök Orvos arcát Felismerem.

A szeretet hat ismér- ve, avagy „hiába eszem meg két kiló gyulai kolbászt na- ponta, ettől még nem szeretem jobban az anyósomat”

Egy kedves ismerősöm mondását idéztem a címben, hogy tudatosodjon bennünk, hogy az Eucharisztia tesz alkalmassá minket, hogy úgy szeressük egymást, ahogy Jézus szeretett minket! Csodálatos élőlény az ember. Kiemelkedve a faji keretéből, nem egyed, hanem, ahogy Kosztolányi fogalmaz: „egyedüli példány”. Homlokán ott a jegy, hogy milliók közt az egyetlen egy. Ezért nem elég, hogy biológiai valóságunkat tápláljuk, szükséges, hogy legyen olyan táplálékunk is, ami elvezet minket az örök életre, egyedüliségünkre. „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete van!” „Ezt tegyétek minden nap a világ végezetéig!” Vagyis az Úr imájában nem a kétkilós szezámmagos rozskenyérért imádkozunk, hanem azért, hogy Jézus legyen a mindennapi kenyerem, hogy tudjak úgy szeretni, ahogy Ő! Ez jezsuitaságom forrása. „Jesu ita” – azaz: úgy, mint Jézus (IHS). Ezért veszünk részt minden nap a szentmisén, hogy „Óáltala, Óvele és Óbenne a tieid legyünk!” S énekeljük a jól ismert karizmatikus dalt: „Ments meg minket! Táplálj minket!” De hogyan jön ide a dobókocka?

Szeretni, mint Jézus!

Miként szeretett minket Ő? Úgy, hogy életét adta barátaiért. Közbevetnének, hogy mások is tudnak így szeretni, és szerettek is a történelemben. Az anyák, a házastársak stb. Tévedés barátaim! Maga az írás említi: „Megfeledkezhet-e az anya gyermekéről? Ha meg is feledkezik, én soha nem feledkezem meg rólatok, mondja az ÚR!” És: „A férfi elhagyja apját és anyját, feleségéhez ragaszkodik és a kettő egy test lesz.” Mégis naponta válnak el és lesznek hűtlenné a házastársak egymáshoz. Csak ha esszük az Ő testét és isszuk az Ő vére, akkor fogjuk úgy szeretni egymást, ahogy Ő szeretett minket. Ez nem „filantrópia” és nem „erősz”! Ez az „agapé” szeretet, Jézus szeretete, amit az Eucharisztia által nekünk tanítani akar.

Milyen ismérvei vannak ennek a szeretetnek?

Olvassuk tovább az Írást!

A fő parancsban azt mondja a mi Urunk, úgy szeressük egymást, mint saját magunkat.

Mi nagyon szeretjük magunkat. A természetünkbe írt biológiai ösztön, az önvédelem, az önszeretet fölé viszont két kiló gyulai kolbász sem emel minket. Persze sokszor emlegetjük: „Én nagyon szeretem az embereket. Jobban, mint magamat! Magamat sokszor inkább megvetem.” Nem barátaim! Magamat megvetem, de másokat ezért utálok, mert nem tudom szeretni magam miattuk, akikre irigy vagyok.

Egy másik tétel: Elsőként szeressük a másikat!

Az apostol írja: az Isten előbb szeretett minket, mint mi Őt. Nem azért küldte el hozzánk fiát, mert annyira szeretetre méltók lennénk; hanem azért, mert ő nem tud másként szeretni. Mindenkinél előbb szeret! Ha szeret, az életét adja értünk! A bajba jutott emberiséget Ábrámban az Isten szólítja meg. Ábrám, a későbbi Ábrahám meg sem találta volna Őt, Istent, ha nem jött volna elé.

Egy másik fontos dolog: mindenkit szeretni kell!

Minden ember Isten képét hordozza a szívében. Megismételhetetlen Isteni képmást hordozunk magunkban, itt e teremtett világban. Ezért mondhatta a költő, hogy „Ilyen az ember, egyedüli példány. [...] a homlokán feltündökölt a jegy, hogy milliók közt az egyetlenegy.” (Kosztolányi: Halotti beszéd) Nincs hozzá hasonló és a teremtsé soha nem hoz létre még egy hasonló személyt, csodát, mint ő. Ez a mi létezésünk fantasztikus titka! Ezt kell csodálnunk egymásban. Ezért mondhatta Pál apostol: „Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok Jézus krisztusban” (Gal 3).

Szoktuk mondani, hogy az agapé szeretettel szeressünk másokat, akkor lássuk Jézust a felebarátban.

Hát, nem könnyű dolog, mert igaz, hogy Jézus bennünk él (lásd még: „Egy istenarc van eltemetve bennem” – Reményik Sándor), de a bűn miatt nem felismerhető. Bennünk él megfeszítve, a bűneink által megfeszített Jézus. A megfeszítettet nem könnyű észrevenni saját életünkben, hát még másokéban. Szokták mondani, az én szomszédomban nagyon elbűjt Jézus. Lehet, hogy így van, mégis fel kell tudnunk fedezni és újra életre lehelni a másokban.

Talán a legnehezebb parancs az ellenség-szeretet. Ez volt Jézus egyik legnehezebb kérése. Szeressétek ellenségeiteket.

Ez a szentek tudománya. A szentek, akik még gyilkosaikért is képesek voltak imádkozni. Ez különbözteti meg a keresztény vértanút az ateista mártírtól. Mégis, az ateisták is ráéreznek, hogy itt valami nagy titok húzódik az ember életében, mikor valakiért feláldozzuk életünket. Igen, a barátomért, a családtagomért, a párttársamért – de az ellenségemért??? Hát ez bizony örültségnek tűnik.

Végül Jézus, amikor az egyházért imádkozik, azt kéri az Atyától, hogy kölcsönösen szeressék egymást az agapé szeretettel.

Erről ismerjen fel titeket a világ, hogy tanítványaim vagytok! Én az Atyában, Ti énbennem, hogy mindannyian egyek legyünk. Igen! Ez a Szentháromságos Isten belső élete.

Hat ismérv – a dobókocka hat oldala

Egy Fokoláre-családban jártam, ahol a szülők minden nap a reggeli végén kitétek egy dobókockát az asztalra. Valamennyien dobtak, és kaptak egy számot, amit életre kellett váltaniuk. Vagyis a fentebb bemutatott pontok sorrendjében, amilyen számot dobtak, a szeretetnek azt az aspektusát kellett megélniük az óvodában, az iskolában vagy a munkahelyen. Az egyik kisfiú megszeppenve látta, hogy ötöst dobott. (Az ellenségemet is szeretni.) „Apu! Hogyan szeressem Marcit, aki sokszor gúnyol, és néha fejbe kölint egy tankönyvvel?” – kérdezte a kisfiú. „Hát, ez bizony nem könnyű. Hívd egy kicsit félre és mond neki: 'Rosszul esett, amit most tétél. De tudod, azért vagyok szomorú igazán, mert látom, hogy Jézus a szívedben sír, pedig Ő nagyon szeret téged!’”

jezsuitabloggerek

Egy tanár szomorú üzenete a jövőnek

Gondolatok a koronavírus után

A világ nyomora bekopogtatott az előszobánkba a koronavírus elterjedésével. Persze tudtuk – mondták sokszor –, hogy a globalizációval minden felgyorsult, és igen közel kerülhet hozzánk. Mégis azt gondoltuk, hogy azok a rettenetes folyamatok, amelyek az emberek többségének a sorsát alakítják, évtizedekre, de legalábbis tizenöt-húsz évre vannak tőlünk. Aztán kiderült, hogy napokról, hetekről, legfeljebb hónapokról van szó. Hogyan történhetett mindez ennyire gyorsan, mintegy „beszakadásként”? Néhány példán keresztül megmutatom.

Nézzük néhány lépésben, egy példán:

C ország B vállalata A földrészen bányát működtet. Azért, hogy E földrészen majd olcsón tudja adni a mobiltelefont, a vállalat a munkásainak éhbért fizet. Bányásznak lenni kemény munka, és enni is kell, a kemény fizikai munkához az erőt naponta újra kell termelni. Mivel másra nincs pénz, a bányász kimegy a bozóthúspiacra bevásárolni. A bozóthúspiacon azt lehet kapni, amit valaki a környező bozótosban lőni vagy fogni tudott. Megfogta és már viszi is a piacra, mert valamiből neki is élni kell. Nincs közegészségügyi ellenőrzés, nincs járványveszély-vizsgálat, van viszont olcsó hús a bányásznak és a családjának.

B vállalat terjeszkedése során már sok országba eljutott. A főnökök időnként körbejárják a különböző földrészekben a telephelyeket. Minél kisebb a bér, minél mostohábbak a munkakörülmények, annál sűrűbben kell megjelenni, hogy legyen valaki, aki a helyi vezetőket és főleg a munkásokat „rezegetti”: hogy ne panaszkodjanak, ne követelőzzenek. Sőt legyenek hálások; és főleg: féljenek.

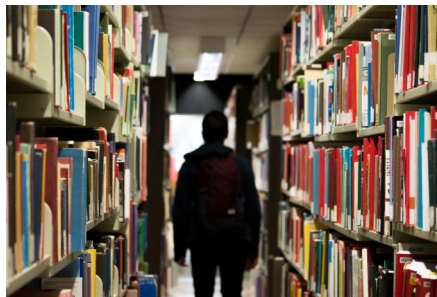
B vállalat „főrezegetőjére” egészen véletlenül, minden óvintézkedés ellenére A földrészen rákőhög egy bányász. A vállalati főember a másodperc töredéke alatt megkapja a bozóthúsból beszerzett vírust, amiről legalább két hétig ő maga sem tudja, hogy megtelepedett és szaporodni kezdett a szervezetében. A vezető fontos feladata viszont másnap már

E földrésze szőlőt, és ő fegyelmezetten repül is tovább, fertőzve mindenkit, akivel találkozik az elkövetkező napokban-hetekben.

B vállalat hivatalos „főrezegetője” éppen hazaér C-be, amikor E földrészen, az olcsó mobiltelefonok vidékén éppen indulóban van egy olyan járvány, amelynek árát emberéletekben (!), könnyekben és ezermilliárdokban számolják majd. E földrészt (e földrészt) tehát így fizeti meg kamatos kamattal az olcsó telefonok és a bányász nyomorúságának az árát.

A betűk persze felcserélhetők, de a lényeg sajnos nem fog változni.

Lehet-e ez másképp? Lehet, de ahhoz szólni kell. Felismerni, megértetni és elfogadtatni azt, hogy az élhető világ mindannyiunk közös érdeke. És a ki-semmit, nyomorgó embertömegben segíteni nemcsak erkölcsi kötelesség, hanem elsőrendű önvédelem. (Érdekes lenne úgy megfogalmazni: a közjóra törekvés az önzés értelmes formája.) És a változashoz, a közjó érdekében, minden szakmának meg kell teremtenie a saját hatni tudásának a feltételeit.

Tanárként látom a kollégáimon, beletörődtek abba, hogy elvették tőlük a munka örömét. Vannak ugyan ragyogó órák, és azokon csillogó gyerekszemek, nem is kevés, de a legjellemzőbb fogalom már nem az alkotás, hanem a fáradtság. A jövőformáló szakma több évtizedes tapasztalattal bíró

képviselői egyre kevésbé tudják, mit mondjanak a tanítványaiknak arról, milyen lesz a világ. Akinek pár éve van a nyugdíjig, „vágja a centit”. Hiába látja a szakmája egyre gyarapodó gondjait, hallgat: ő nem szól már semmiért! Csak túlélni akar. Úgy készül az unokákkal való együttlétre, mintha az egyben a világból való kivonulást is jelenthetné.

De mire nőnek fel a gyerekeink, a rajongva szeretett unokáink? A pusztulás megtapasztalására, a szenvedésre? Az ember által ismert civilizáció összeomlására? Arra az örült világra, amelyet a jövőről szóló katasztrófafilmek élénk vetítenek?

Megelégszünk-e azzal, ha addig van béke és biztonság, iható víz, élhető világ, ameddig – térben és időben – a szemünk ellát?

Bán Mihály

KötőSzó blog

A modernitás zsákutcái

Valahogy mindenünk lett a technika, s az is egyre inkább világossá válik, hogy sikerült gépesíteni magunkat. Mivel sokszor kerülnek a kezembe a világ technikai fejlődéséről, fejlesztéseiről, a tudósok találmányairól, felfedezéseiről szóló lapok, bizony sokszor ejt ámulatba, hol is tartunk mi, a Földön élő emberek. Ráléptünk már a Holdra, űrállomásainkon nagy a forgalom, száguldozunk vonaton, repülőgépen, mostanában meg éppen a Marssal vannak elfoglalva a nagyhatalmak vagy inkább a gazdag országok tudósai. Az ottani emberi létezés lehetőségeit, körülményeit vizsgálják, meglebegtetve előttünk azt a jövőképet, miszerint hamarosan embereket is el lehet helyezni szomszédos bolygónkon.

Petőfivel szólva, egyelőre ezekkel az újdonságokkal úgy vagyok, mint hajdanán ő a „zordon Kárpátokkal”. Tán csodálom, ámde nem szeretem őket. Nem igazán hoz lázba például a Marsson történő letelepedés ígérete. Kivált azért, mert szerintem itt, a Földünkön sem tudtuk még megteremteni azt a méltó emberi életet, amelyre minden tisztességes ember vágya. Egy mohóság, kapzsiság, hazugság nélküli, a másik embert tisztelő, a természettel barátságban élő közösséget.

Tisztában vagyok vele, hogy ezek utópisztikus vágyak, gondolatok, és azt is tudom, sokan mondják, a fejlődést nem lehet megállítani. Egyetértünk. Mégis sokszor tapasztalom, hogy fiataloknak, időseknek nem feltétlenül tartozik a vágyálmaik közé, ami egyébként már működik, hogy szállodai szobájukba, vagy éppen a saját lakásuk asztalához beszélő robot vigye a reggelit vagy ebédet. Nincsenek elragadtatva az önvezető autótól sem, sokkal inkább saját maguk szeretnek a volán mögé ülni – alkoholfüggők kivételével. (Önjáró porszívó, fűnyíró, locsoló, fűtésszabályozó automata már régen van, a ruha, cipő megrendelése is csak gombnyomogatás kérdése, nem kell kimozdulni otthonról, nem kell találkozni senkivel, s még az is előfordulhat, hogy a robot lesz a legjobb haver. A lényeg, hogy naponta meggyőződhetünk arról, a fejlődés nem ismer korlátokat.)

Azt persze nem tudom, milyen hatással van és lesz az emberre az a világ,

amely mindent megold helyette, s őt gombnyomogató lényé változtatja, de vannak már finom jelek. Például megannyiszor tapasztaljuk, hogy szinte csak telefonon érintkeznek egymással az emberek.

Ismerős a kép, amikor két fiatal ül egy presszó asztalánál, mindegyikük kezében telefon, s egy szót se szólnak egymáshoz, csak a készüléküket nyomkodják. Hogy ebben mi az öröm, arra nem sikerült rájönnöm. Ahogy a fiatalok mondanák, „túltoltuk” ezt az egész technikai civilizációt. Valahogy mindenünk lett a technika, s az is egyre inkább világossá válik, hogy sikerült gépesíteni magunkat.

Pár éve már arról is lehetett olvasni, hogy előre megtervezett és még az anyaméhben génmódosított bábik jöhetnek világra. Azaz elkezdődtek a kísérletek a tökéletes ember előállítására. Az egyik tudományos cikkben azt is olvastam, 2030-ra az ember el fog jutni arra a szintre, hogy gyengélkedő szerveit ilyen-olyan márkájú

szívre, tüdőre, májra, vesére cserélheti le. Márkájú! Lesz tehát ezek szerint szívpiac, tüdőpiac, májpiac és a többi. Azt azért tegyük hoz-

zá, mert talán ez a legfontosabb, nem tudhatjuk, hogy a természet, ez a nagy úr, mit szól majd ehhez. Már csak azért is, mert az általam megismert tervek alapján az észpiac, jószágpiac, kedvességi piac még nincs bekalukálva a tökéletes embert előállító technika módszereibe.

És még sok-sok mindennel nem számolnak a modern, mi több, tökéletes ember előállításán fáradozók. Mindjárt itt van az a kérdés, amely örök filozófiai talány. Vajon egy nem tökéletes ember képes-e tökéletes cselekedetekre? Ha nem tökéletes, képes-e minden szempontot figyelembe venni a fenti tervek megvalósítása folyamán? Hiszen ha önmagunk nem vagyunk tökéletesek, akkor a logika szabályai szerint az alkotásaink sem tudnak azzá lenni.

A közeljövőről szóló álmodozásból térjünk vissza napjainkhoz! Egy csodálatosan érdekes könyvet kaptam kedves barátnőmtől, W. Barna Erika messze földön híres grafológustól. Őt a szakma zsenijeként emlegetik. Most

megjelent írásának címe: A lélek immuncseppjei – Sorserők. A kötetben Bérés József és Gáspár László személyiségrajzát teszi közzé, mégpedig kézírásukat elemezve. Valószínű, hogy mindenki hallott a Bérés-csepp feltalálójáról, Gáspár Lászlóról, a sokak szerint zseniális pedagógusról sajnos kevesebben. Nos, amit Barna Erika róluk megállapít, az felér egy lélektani tanulmánnyal s azzal a tapasztalattal, amit hétköznapi fogalmazással úgy jellemzünk: cseppben a tenger. Avagy minden mindennel összefügg.

Írásom címének próbálva megfelelni, idézek egy részt a könyvből. Mindekelőtt azt a mondatot, amely nagyon fontos: „A kézírás nemcsak agyírás, hanem szív által vezérelt »szívírás« is, amelynek teremtő hatalma van. S ami még fontosabb, W. Barna Erika idéz Vidnyánszky Zoltán agykutatóval készített beszélgetéséből is, ez A kézírás nélkülözhetetlen szerepe a gyermek agyfejlődésében címet viseli.

Íme a részlet: „A korai gyermekkor nagyon fontos fejlődési szakasz, ekkor kell rögzülnie az agyban olyan cselekvési mintáknak, amelyek finomra hangoltan és nagyon pontosan kerülnek végrehajtásra. Ha folyamatosan, megszakítás nélkül írunk tízhúsz percen keresztül, az segít elsajátítani és fejleszteni a folyamatos figyelemi koncentráció képességét. Kevés ilyen mozgásmódunk van, kevés ilyen szintű cselekvésünk van napi szinten, az írómozgáson kívül.” Valamint: „Az írás tanulása és a kézírás rendszeres gyakorlása szükséges az agy és a személyiség felépítéséhez, funkcióihoz, fejlődéséhez, a tanulási pályák szerveződéséhez.”

Tehát a számítógép, illetve a mesterséges intelligencia nem ad megoldást sok-sok cselekedetünknek, például koncentrációs képességünket nem javítja, sőt! Nem sok titkot árultam el a nemrég megjelent könyvből, de nem is ez volt a cél. Hanem az, hogy rájöjjünk, talán mégsem győzhetnek a gépek, a gombnyomogatás az ember felett.

A Teremtőt szerencsére nem könnyű kijátszani. Számítógép ide vagy oda, a kézírás fontosságát, gyakorlását nem véletlenül iktatta be az emberi feladatok közé. Bármennyire is igyekeznek a mesterséges embert előállítani szándékozók Istent játszani.

Kondor Katalin

Átvétel a Magyar Hírlaptól

„Jézus is tüntet az Indexért” – Tényleg? Mesélj még!

„Jézus is tüntet az Indexért” – olvasom egy magát keresztényként definiáló fiatal amazontól, aki a fenti megjegyzést egy olyan kép alá helyezte el, ahol együtt szelfizik napjaink egyik „sztárpapjával”. Ezek után az atya sem akart lemaradni, és írt egy kis szösszenezetet „Vére rajtunk” címmel.

Ugyan én csak egyszerű, mezei hívó vagyok, de azért a két fenti hasonlatot kissé erősnek tartom... Különösen annak fényében, hogy a tüntetés oka pusztán annyi volt, hogy egy balliberális internetes portál tulajdonosa főszerkesztőt cserélt. És nem fogják kitalálni, hogy a tüntetők szerint mindezért ki a felelős. Hát természetesen a kormány és személy szerint annak vezetője!

Tényleg az az érzésem, hogy ezeknek az embereknek Móríkához hasonlóan mindig mindentről csak az jut eszükbe.

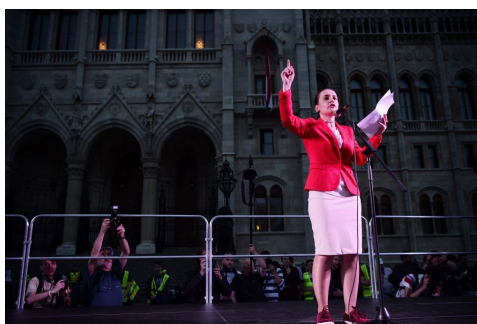
Nem tudom, hogy a jó páter és a balliberális közegben kiteljesedő keresztény hölgyemény szerint Jézus akkor is ott volt-e a tüntetésen, amikor ez a haladó, demokratikus és elfogadó többség a „Hol vagy, g..i?” szavakat skandálta a miniszterelnöki iroda felé a Várban. Vagy amikor hasonló tartalmú jeleket rajzoltak fel az utcai plakátokra. Krisztus urunk iránymutatása egyértelmű: meg kell bocsátanunk azoknak a szerencsétleneknek, akik minket gyaláznak és üldöznek.

Ám arról szó sincs, hogy be kellene állnunk a zászlajuk alá,

valamint a párbeszéd és elfogadás farizeusi álarca alatt nekünk is önmagunk ellen és a krisztusi tanítás ellen kellene fordulnunk.

Nagy a sivalkodás mostanság amiatt, hogy úgymond kihunyt a sajtószabadság utolsó állócsillaga. Könnyeimet nyelve elkezdem hát sorra venni, hány ellenzéki fórum maradt ebben az elviselhetetlen diktatúrában. Lássuk csak:

168 Óra, 168ora.hu, 24.hu, 444.hu, ATV, atv.hu, amii-donk.hu, alfahir.hu, Amerikai Népszava, atlatszo.hu, azonnali.hu, balrad.ru, balramagyar.hu, Blikk, Blikk.hu, cyberpress.hu, Élet és Irodalom, ellenszel.hu,

ezalenyeg.hu, frishirekonline.hu, G7.hu, hirhugo.hu, hirstart.hu, hirklikk.hu, HVG, hvg.hu, hu.euronews.com, ketosmerce.hu, Klubrádió, Magyar Hang, magyarhang.org, Magyar Narancs, magyarnarancs.hu, merce.hu, napi.hu, Népszava, nepszava.hu, nyugat.hu, nyugatifeny.hu, olkt.hu, Pesti Hírlap, pestihirlap.hu, propeller.hu, Rtl Klub, rtlhirek.hu, sztarklikk.hu, valasz.hu, zsurpubi.hu,

Eddig 48 darab. Tovább nem folytatom – azt hiszem, ízelítőnek ennyi is elég. A Facebook letiltási gyakorlatára és saját bíróságára, mely a jobboldali véleményeket folyamatosan cenzúrázza (melynek magyar tagja Sajó András, a Soros

egyetem alapító dékánja), most külön nem is térnék ki...

Ha egy pap valamely konkrét balliberális portálon a sokszínűség letéteményesét látja, akkor nézzük csak meg, mit is jelent ez a mindennapokban, vagyis az írásokban.

Mondjuk a minden normális ember által elismert és tisztelt (azóta szentté avatott) II. János Pál pápa halálakor :

„A pápa nem mond le, nem vonul vissza, nyüzsgött körülötte a másod- és harmadvonal, kiteszik az ablakba, mint egy páfrányt, aztán találgatja a világ, hogy playbackről nyögte-e ki azt a pár mondatot, és mozgatták-e hátulról pneumatikával. (...) Úgy halni meg, mint egy kísérleti állat, a mikroszkópok alatt. (...)

Függetlenül attól, hogy mi van a Bibliában, a világ és az egyház történelme bebizonyította, hogy abból szinte bármit meg lehet magyarázni, akármit hordott is össze az Úr gyerekkorában..” (Index-2005.04.22.-II. János Pál pápáról)

Egy 2006-os karácsonyi írást is sikerült ezzel a gondolattal befejezni:

„Magyarán ráhúzták a szent szüzet a szent falloszra.” (Index, 2006. december 27.)

A tüntető lelkipásztor írásában megemlíti, hogy „a világ szegényebb lett egy színnel”. Mondhatta volna így is: színfolttal. A folt tekintetében ezen esetben legalább teljesen egyetértünk. Arról azonban vitatkozhatnánk, hogy szín- vagy pedig szégyenfolt....

Tarnai Richárd

Átvétel a vasarnap.hu-ról

Lackfi János:

Ő kómában feküdt, mi pedig imádkoztunk

Frissen érkezett gyüttmentek voltunk Zsámbékon, elvéve ismertünk egy-két embert, amikor közvetlenül költözésünk után karcsú, göndör barna hajú asszonyka támasztotta neki biciklijét a kerítésünknek. Ránézésre nemigen mondta volna róla senki, hogy négygyermekes anyuka. Napbarnított karján és energikus mozdulatain látszott, hogy mind keramikusi mesterségében, mind a háztájit gondozva jó barátságban áll a nehéz fizikai munkával. Megosztotta velünk ágas-bogas terveit, és két perc alatt bekapcsolt minket a hozzánk hasonló, kisgyerekes családok eleven vérkeringésébe. Mindig szervezett, kirándulásokat a Nyakas-hegyre, tábor a gyerekeknek, farsangi mulatságot a családoknak, szentsalád-járást, komatál-hordást, szilveszteri mulatságot vidám házukba, vagy épp a Templomtéri Búcsút, amelynek ötletét valószínűleg érlelték feleségemmel és plébánosunkkal hármasban. Több anyukával napokig találták ki a bonyolult és szórakoztató akadályversenyt egyik lánya születésnapjára, ám a társaságon rajtaütött egy hatalmas zivatar, és akkori Toyota mikrobusszal kellett felbúcsúcsolnom értük. Azóta sem szállítottam egy autóban tizennégy csuromvizesre ázott, vidám iskoláslányt...

A halálhír nyaktilóként zuhant ránk: barátnénk Velencébe utazott családjával, az éjszaka közepén kért egy pohár vizet, de mire férje visszaért a fürdőből, a vér már végleg elborította azt az agyat, amelyben elképzelhetetlenül gazdag hálózata lakozott az emberi kapcsolatoknak. Mi lett azzal a pohár vízzel? Megitta valaki a nagy izgalomban? Ott maradt, és a hotel szobalánya öntötte ki azzal a borzongató érzéssel, hogy ebben a szobában kis híján meghalt valaki. Jöttek további buktatók, szívfacsaróan banális és vérlázítóan bürokratikus részletek, nehézségek.

Egy repülő csomagterében, az utasok tudta nélkül utazott kofferként a test, amely szereteteinek az életet jelentette. A szállítási és hűtési költségek az égig szöktek.

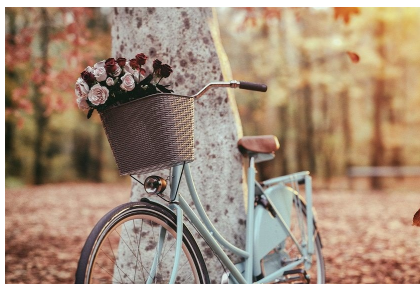
Honnan kapott volna elő ekkora összegeket egy átlagos család hirtelen? A halál megint közösséggé tette azokat, akik összefogásból beszálltak a barátnénk negyvenedik születésnapjára vett csellóba is. Vajon mennyit játszhattott még rajta? Nyomába ért-e ifjúkori muzsikusvágynak?

A faluban, amelyet ő képviselt, örömhír és gyászír szárnnyakon járja be a piacot, a boltot, az iskolát, a könyvtárat, két perc alatt akciócsoport szerveződik a bajban lé-

vők megsegítésére. Ott van hagyomány és van nyitottság, erősen gyökerezünk a talajba, de merészek és szabadok maradunk. Egyéniség és közösség kölcsönösen építik egymást, a teremtő energiák kifogyhatatlanok, minden felmerülő problémára megoldásnak kell születnie, és biciklivel hamarabb emberközébe lehet érni, mint Audi-val. Ilyen falu nincs, és ha lenne is, a neve nem Zsámbék. Valóban, jó pár éve már eggyel kevesebben hiszünk benne, ám amíg akár egyvalaki is így gondolja, ez a település létezni fog képzeletben, tettekben, segítségben.

A saját lányai nővéreinek kinéző, már örökre negyvenkét éves kerékpáros asszony figurája tovább él a zsámbékiak fejében, ott karikázik zezgugos útvonalakon, és mindig elér háztól házig, családtól családig.

Hány Tour de France-nyi távot tehetett meg az ismerős utcákon? Mint ide Velence? Vagy az Egyenlítő? Vagy a Hold? A róla készülő képen nincs mit retusálni. Nem volt tökéletes, senki sem az, de szeretetteljes anyaként, feleségként, megbízható, áldozatos barátként, kreatív képzőművészként, magabiztos, pontos zenészként marad meg az emlékekben. Világító kerámiaszobraiból szeszélyes alakzatú réseken tört elő a gyertyafény. Sejtelmes ösformáikkal mintha egy másik bolygóról érkeztek volna.

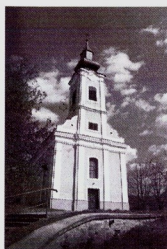
Amikor kómában feküdt Olaszországban, mi pedig itthon aggódtunk, imádkoztunk érte, beállított egy futár, és a MOME (volt Iparművészeti Egyetem) évkönyvét hozta, háttéranyagnak, mert beszédet kellett mondanom a diplomaosztón. Felütöttem a kötetet, és éppen ő nézett rám az egyik képről. Egyik barátunk azon az egyetemen végzett

ugyanis, és fotós diplomamunkáját helyi nagycsaládokról készítette. Miért épp egyedül ez a fénykép került be a válogatásba? Így akart elköszönni akkor, amikor még javában élt?

A család kertjében áll egy embermagas, görög vázát formázó korsó. Láttam a hőskorszakból való fényképet, amelyen egy bográcsozós, többnapos happening alkalmával barátnénk belülről tapasztja épp a műtárgyat, és felül kimosolyog belőle, mint a befőtt...

Esemény volt ez is, sokak öröme, meg persze kunszt is, hiszen a hatalmas agyagtest köré külön kemencét kellett építeni, hogy ki lehessen égetni... Keze nyomát évekkel temetése után is őrzi az agyagfal. Mivel telik mostanában az az edény? Levegővel? Az égbolt súlyával? A halálát követő időkben gyászunk és emlékezésünk bőven túltett az ürtartalmon, és kicsordult a hatalmas korsóból. Mint annyi minden, ez is elmúlik, megszeli. Most a kőkorszakban alighanem Kánából való kútvíz várja az átlényegülést. A most még agyag-nehéz, de majdan könnyedén röpdöső testek egymásra találását.

Átvétel a Képmás Magazinból

*Szeretem, Uram, lakóházadat,
dicsőségednek otthonát.*

25. zsoltár

MEGHÍVÓ

A Lengyeltóti Plébánia és a Szőlősgyöröki Egyházközség tisztelettel és szeretettel meghívja Önt és hozzátartozóit a **2020. szeptember 12-én, szombaton du. 6 órakor tartandó** templomszentelésre, a **szőlősgyöröki templomba**.

A szentmisét mondja és a megáldást celebrálja: **VIDA ZOLTÁN** siófoki káplán úr.

A szertartás végén szeretettel várjuk egy szerény agapéra.

Lengyeltótiban, 2020. augusztus 15-én

Horváth Lóránt
plébános

SZEPTEMBERI PROGRAMOK:

- Szeptember 4.** Olvasóköri
Szeptember 11. Felnőtt katekézis
Szeptember 12. Szőlősgyörök, templomszentelés
Szeptember 19. Apukák petanque bajnoksága a plébánián
Szeptember 26. Hittanosok őszi kirándulása a Desedára (kerékpártúra)

Isten gyakran embereken keresztül segít. Erre mutat rá ez a szép brazil ének is.

Isten csak hitet adhat,
te viszont tanúskodhatsz.

Isten csak reményt adhat,
te viszont testvéredbe önthetsz hitet.

Isten csak szeretetet adhat,
te viszont megtaníthatsz mást szeretni.

Isten csak erőt adhat,
te viszont támasza lehetsz a bizonytalanoknak.

Isten csak az út,
te viszont megmutathatod másoknak.

Isten csak a fény,
te viszont mindenki szemében megcsilanthatod.

Isten csak az élet,
te viszont felkeltheted másokban az élni akarást.

Isten csak azt teheti meg, ami lehetetlennek tűnik,
te viszont megteheted a lehetőséget.

Isten elég önmagának,
mégis számít rád!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520